

KALÁSZ MÁRTON

Liszt-reminiszcenciák

NONNENWERTH

*Szokolay Sándornak
(1841 augusztusa)*

„Szellem-oligarchánk”: véletlenül,
hisz tudjuk, ki fogalmát, kint ejthette meg?
Kür-játék, derúvel, halkan – Nonnenwerth: Rajna, szigeted
tombolt, e dalárdák, élvek („fatal”),
körben hangoltak. Liszt a zongorán
fönről is jól hallva, a kezdő
hangot minden úgy adta meg, s mintha tűnődve
csupán, rá is, kis kegyeserű, rés-ütemet – beléphetett
bárki méltósággal, ha épp csak bölintünk, s madame,
Lisztre se kényesen, ismét: ma hol sejtse meg.
Rajnai dal dúlta szokott váraink, s üde hegyeket,
„szellem-oligarchánk” aznap: (ha így volt,
hogyan nem jött) – bárki, vélhetett.
Margarethe von Cordier, lánya – rara avis, „gyanít mind nevet”.

NÁPOLY

er Eva Filippini

Mármost ki ül, ott Nápolyban, e partokig se szűnő
hideg novemberi esőn – ki kémked
le a szálloda ablakán, szorongva a homályból
az olcsó kávézó szeszélytelen alvó fényszögéből (a szeméthegey
amúgy elvetve, kint se szépnék szerény kiváltást); talán
egyetlen napsütéses délóra ma Capri
szigetét fürkésző távol hunyorgásunk – az öböl, fönt a városúzó:
busz, évtől ülésén; várva, ki ketten,
a fehér tajték kíméletlenül hódolna, lent: a váré
egyetlen parány hajó, nézd mi vitt volna, ha eljutunk: mire
leereszkedtünk, ringott; zuhogott, s ha úgy vidd –
tüntetve (némán, diákok), épp ne sorvadnunk, ma sodorhat
színen mindent – kedv, mint, kedvesem, így: hisz eljutottunk,
időgyötörtek álma – váratlant tár e hóvihar, hány nap: épp mi
jussunk haza?